

ת"פ 31757/11/10 - מדינת ישראל נגד ג, ב, מ א ל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 31757-11-10 מדינת ישראל נ' ברק ואח'

בפני כב' השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. ג ב

2. מ א ל

הנאשמים

הכרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשמות מכל המיוחס להן.

רקע

1. כתב האישום מיחס לנאשמות עבירות תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 381(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וכן איומים, לפי סעיף 192 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 1.6.2009, בבית הספר היסודי ..., תקפו הנאשמות את המורה ד (להלן: "המתלוננת"), בכך שהיכוה נמרצות בכל חלקי גופה, וכן איימו עליה בכך שאמרו לה: "אם לא מספיק לך המכות, אנחנו נוציא אותך ממסגרת משרד החינוך".

2. הנאשמות כפרו במיוחס להן, וטענו כי הגיעו לבית הספר על מנת לשוחח עם המתלוננת, בעקבות דברים לא ראויים שאמרה לבנותיהן, תלמידות המתלוננת. לטענת הנאשמות, שוחחו עם המתלוננת, לא תקפו ולא איימו עליה.

3. במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, מזכירת בית הספר .. (להלן: "ש"), וכן הוגשו בהסכמה עמוד 1

הודעת העדה, הודעות הנאשמות וכן תיעוד רפואי. במהלך פרשת ההגנה, העידו הנאשמות, וכן הוגשו בהסכמה הודעות העדות, מזכר השוטר לובה סמרי (להלן: "השוטר סמרי"), וכן הודעת המתלוננת.

דין ובחינה

4. ראיות המאשימה התבססו על עדות המתלוננת וכן תיעוד רפואי שהוגש. יתר הראיות שהוצגו, בין אם ראיות תביעה ובין אם ראיות הגנה, אשר היו בידי המאשימה בטרם הוגש כתב האישום, עומדות בסתירה לגרסת המתלוננת, זאת לגבי סוגיות מהותיות בעדותה. בנוסף, עלו סתירות בין גרסת המתלוננת לבין האמור בתיעוד הרפואי, כאשר אף עדות המתלוננת בבית המשפט עמדה בסתירה לפרטים רבים בהודעתה, הכל כפי שיפורט להלן.

מיקום השיחה

5. המתלוננת ייחסה לנאשמות "תכנון מוקדם" של מיקום האירוע, באופן בו יתרחש ללא כל עדים: "בדרך כלל המקום הזה הוא עמוס באנשים, אבל ביום הזה ברגע של האירוע, לא היה אף אחד. היה משהו לא בסדר שם. הלובי היה פנוי. במקרה הזה לא יכול להיות שהלובי יהיה פנוי, זה משהו מתוכנן מראש" (עמ' 14 ש- 30-32 לפרוט'). בנוסף, רמזה המתלוננת למעורבות של סגנית המנהלת, פאטמה, באירוע: "כל זה קרה בלובי, באותו מקום שביקשה ממני לשבת עם שתיהן, והיא הכירה לי אותן" (עמ' 18 ש- 19 לפרוט').

דברים אלה עומדים בסתירה לתיאור שמסרה המתלוננת בפתח עדותה, ולפיו סגנית המנהל ביקשה ממנה לקיים את השיחה עם הנאשמות במקום אחר: "הסגנית ביקשה ממני לפנות לחדר מעבדה של בית הספר, עניתי לה שלא צריך שאנחנו רוצים להישאר כאן" (עמ' 13 ש- 25-26 לפרוט').

הגעה אל מקום השיחה

6. בעדותה בבית המשפט, העידה המתלוננת כי סגנית המנהל ביקשה ממנה לשוחח עם נאשמת 2: "ש. כשהיית בחדר המזכירות מצלמת מבחנים, מי פנה אליך משתי הנאשמות?

ת. נאשמת 2 עם הסגנית, לסגנית קוראים פ ב" (עמ' 17 ש- 1-2 לפרוט').

בשלב זה, "נאשמת 1 לא היתה, היתה רק נאשמת 2 עם הסגנית" (עמ' 13 ש- 17 לפרוט').

בהמשך, בלובי, הצטרפה הנאשמת 1 אל המתלוננת ונאשמת 2, לאחר שיצאה מחדר ההנהלה (עמ' 14 ש- 1-2 לפרוט').

דברים אלה עומדים בסתירה לדברי המתלוננת בעדותה במשטרה, שם תיארה כי שתי הנאשמות נכנסו לחדר

המזכירות בו שהתה, ונאשמת 1 משכה אותה אל המסדרון תוך צעקות ואיומים: **"הייתי בחדר מזכירות מצלמת מבחנים ואמרו לי שרוצים לדבר איתי מחוץ לחדר אמרתי שאני עסוקה אז הם אמרו שהם ממהרות ונכנסו לחדר גומאנה משכה אותי מהבגדים בצעקות ואיומים למסדרון"** (נ/ש- 4-6).

נושא השיחה

7. הנאשמות טענו כי הגיעו לבית הספר, על מנת לשוחח עם המתלוננת לגבי האופן בו היא מדברת אל בנותיהן. דברים אלה עומדים בקנה אחד עם הודעת מנהלת בית הספר לגבי תלונות הבנות (נ/2), וכן הודעת המזכירה שירין (ת/1 ש- 8-9).

לעומת זאת, המתלוננת מסרה גרסה שאינה עומדת במבחן השכל הישר, תוך תיאור סיטואציה לא הגיונית: ראשית, טענה כי נאשמת 1 העליבה אותה בכך ששאלה אותה האם היא המורה ס. לשאלת בית המשפט מדוע נעלבה משאלה זו, לא ניתן הסבר המניח את הדעת (עמ' 14 ש- 8-1 לפרוט'). בהמשך, הסבירה כי בתגובה לשאלה מעליבה זו, על אף הנחיית סגנית המנהלת כי תשוחח עם הנאשמות, החליטה להפסיק את הפגישה: **"אמרתי לה אני מצטערת אני לא רוצה לדבר איתך על הנושא, הזזתי את הכיסא, אמרתי לה אני מצטערת לא רוצה לדבר"** (עמ' 14 ש- 11-12 לפרוט').

לשאלת בית המשפט, על איזה נושא לא רצתה לדבר עם הנאשמות, ענתה המתלוננת כי אינה יודעת (עמ' 14 ש- 16 לפרוט').

רק בשלב מאוחר יותר, כשהחלו צעקות ו"איומים", טענה המתלוננת שהבינה כי טענת הנאשמות היא לגבי אופן התבטאות המתלוננת כלפי בנותיהן (עמ' 16 ש- 8 לפרוט').

התקיפה והאיומים

8. המתלוננת מסרה גרסה מתפתחת לגבי אופן תקיפתה והאיומים שנאמרו לה.

בעדותה במשטרה, העידה המתלוננת כי נאשמת 1 משכה אותה בבגדיה אל המסדרון, ואז **"התחילה לתת לי מכות אני הסתובבתי אליהם עם הגב וקיבלתי מכות בצוואר בכתפיים וביד ובעמוד שדרה תחתון ואז הגיעו המזכירות והמורות והפרידו בינו"** (נ/ש- 4-7).

בבית המשפט, הוסיפה כי הנאשמת משכה אותה מכתפה והיכתה אותה באמצעות תיק (עמ' 14 ש- 17-19 לפרוט'). בהמשך, הוסיפה המתלוננת בעדותה בבית המשפט, אירוע אלימות שלא צוין על ידה בעדותה במשטרה: **"כשאני הלכתי לצד השני היה משרד קטן, נאשמת 1 דחפה אותי לכיוון הקיר, והיא דחפה אותי בצורה חזקה, יכול להיות שזה המקור לכאב בגב"** (עמ' 16 ש- 1-2 לפרוט').

9. המתלוננת ציינה באופן מפורש, כי היו עדות ראיה לתקיפה ולאיומים: בעדותה במשטרה, ציינה כי שירין נופל **"ראתה שמושכת אותי ושמעה את האיומים ואת התקיפה"** (נ/ש- 22), וכן נבילה טהוב

ועמאל אבו עומר היו עדות לתקיפה ולאיומים (נ/4 ש-24-21). בעדותה בבית המשפט, ציינה שע ונ היו עדות לתקיפה בה נדחפה בחוזקה וכן לאיומים (עמ' 15 ש-26 עד עמ' 16 ש-3, עמ' 19 ש-16-5 לפרוט'). בנוסף, עולה מעדות המתלוננת כי המזכירה ש היתה אף היא עדה לתקיפה זו (עמ' 20 ש-17-3 לפרוט').

בשלב בו עימת ב"כ הנאשמות את המתלוננת, עם העובדה שאף אחת מעדות הראיה, כביכול, לא העידה על אלימות או על איומים, שינתה המתלוננת את גרסתה:

תחילה, ציינה שבשלב זה הנאשמת 1 **"החזיקה אותי מאחור"** (עמ' 20 ש-13 לפרוט'), בהמשך העידה שהנאשמת 1 **"דחפה ודחקה אותי"** (עמ' 20 ש-24 לפרוט'), ולבסוף החליטה ש"היא לא דחפה אותי אלא עמדה לפניי ולא נתנה לי ללכת" (עמ' 20 ש-25-26 לפרוט'). לא ברור כיצד אך בשל העובדה שהנאשמת לא איפשרה למתלוננת ללכת, טענה המתלוננת לגבי חלק זה של האירוע כי **"הרגשתי בכאבי גב כתוצאה מכך"** (עמ' 20 ש-24-26 לפרוט').

10. לגבי סוגית האיומים, טענה המתלוננת בהודעתה במשטרה, כי הנאשמות **"אמרו לי 'לא מספיק לך המכות אנחנו נוציא אותך ממסגרת משרד החינוך'"** (נ/4 ש-18). בעדותה בבית המשפט, טענה כי הנאשמת 2 איימה בכך שאמרה לה שתוציא אותה ממשרד החינוך, ואילו הנאשמת 1 היא שאמרה לגבי המכות שלא הספיקו (עמ' 15 ש-15-21 לפרוט').

11. עדויות עדות הראיה, אליהן היפנתה המתלוננת, הוגשו בהסכמת הצדדים, כאשר אחת העדות, שירין, אף העידה בבית המשפט. מעדויות אלה, עולה כי כל אותן עדות העידו על ויכוח קולני בין הצדדים, אולם לא הבחינו בכל אלימות או שמעו דברים העולים כדי איומים מצד הנאשמות: עדויות ש (ת/1 ש-11-14), עמאל (ת/2 ש-10-14), ונבילה טהוב (נ/1 ש-8-11). יודגש, כי העדות שירין ועמאל שימשו כעדות תביעה, כאשר המאשימה ביקשה לקבל עדויות אלה כפי שהן, באופן הסותר מהותית את דברי המתלוננת, על כל המשמעות הראייתית הנובעת מכך. בנוסף, אף עדותה של נ, הוגשה בהסכמת המאשימה ללא כל חקירה או שאלה שהופנתה כלפי העדה.

מדובר בעדויות המכרסמות באופן מהותי במהימנות המתלוננת.

12. המאשימה הגישה תיעוד רפואי לגבי המתלוננת, אשר ניתן בסמוך לאירוע. מדובר בדיקת רופא בקופת חולים, אשר היפנה את המתלוננת לבדיקה בבית חולים, וכן תעודה רפואית שניתנה בבית החולים (ת/5). עיון בתעודה הרפואית שניתנה על יד ד"ר עודה בקופת חולים, מעלה כי המתלוננת התלוננה על ויכוח בלבד, ולא על תקיפה כלשהי או איומים, תוך שימוש במילה QUARELED. בתעודה רפואית זו, לא צוינה כל חבלה שנצפתה על המתלוננת, אלא הודגש מצב נפשי נסער, אשר בא לידי ביטוי בבכי רב, מצב רוח קשה, וחיוורון, אשר גרמו לרופא להפנותה לבית חולים. תעודה זו מאששת את דברי העדה נבילה, אשר ציינה שהמתלוננת נראתה **"מבולבלת ולחוצה"** (נ/1 ש-7), וכן עדות ע כי פניה של המתלוננת היו אדומות (ת/2 ש-5).

בהמשך, ניתנה תעודה בבית החולים, שם הבחין הרופא באדמומיות קלה במצח ובלחי, שתי חבלות "עדינות" בזרוע ימין וכן רגישות בכתף. יש להדגיש כי במהלך כל גרסאות המתלוננת, במשטרה ובבית המשפט, לא ציינה תקיפה כלשהי לפניה, למצחה או ללחיה. עיקר תלונתה לגבי התקיפה, עסקה במכות לגבה, באמצעות תיק וכן בדחיפה חזקה. כאמור לעיל, אין כל תיעוד לגבי חבלה כלשהי לגב המתלוננת.

הכרעה

עדות המתלוננת, לגבי כל חלקי האירוע, מעלה תמיהות, סימני שאלה ותהיות רבות. עדותה בבית המשפט השתנתה לא פעם בשאלות מהותיות, ועמדה בסתירה לנקודות משמעותיות שעלו בעדותה במשטרה. עדות זו עומדת בסתירה חד משמעית לעדויות עדות ראיה, אליהן היפנתה המתלוננת בעצמה, אשר טענו כי לא הבחינו באלימות פיזית מצד הנאשמות או בדברים שאמרו העולים כדי עבירת איומים. בנוסף, אף התיעוד הרפואי שהוגש מכרסם במהימנות המתלוננת, וודאי שאינו תומך באחת מגרסאותיה.

בנסיבות אלה, קיים ספק רב, כבד משקל ומשמעותי, לגבי המיוחס לנאשמות.

לפיכך, אני מורה על זיכוי הנאשמות מכל המיוחס להן בכתב אישום זה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ל' ניסן תשע"ה, 19 אפריל 2015, במעמד הצדדים.